

ALLÒ QUE ENS FA SENTIR BÉ

Em quedaria atrapada en aquest moment per sempre, congelaria el temps per poder abraçar-te sempre, per poder observar com els teus ulls color de la cendra s'il·luminen quan mires al teu voltant, com el teu cabell color obsidiana es mou en sintonia amb el vent, per poder acaronar les teves mans del color de l'almívar, per poder tenir-te per sempre, per no perdre't.

Vull poder anar cada dia al llac i observar els ànecs i els cignes, vull poder passejar cada dia per la gespa i estirar-nos a observar els núvols, vull poder donar-te una flor cada dia i que la posis al gerro del menjador, vull poder escoltar la teva veu cada dia, vull que m'expliquis històries. Vull que ens banyem a l'aigua freda del llac a les nits d'estiu, vull fer ninots de neu quan està tot blanc, vull patinar sobre el llac quan està congelat, vull anar a passejar per les muntanyes cada dissabte, vull poder dir que fem tot juntes. Vull poder quedar-nos estirades al sofà llegint quan plou, vull cuinar amb tu i jugar a les cartes, vull fer trencaclosques i penjar-los a les parets, vull que m'ensenyis a fer ganxet, vull escoltar com rius i com els ulls se t'empetiteixen quan ho fas. Vull poder estar amb tu per sempre, vull congelar el temps.

M'encantaria viure en aquesta casa petita, en mig del no-res, viure entre les muntanyes, viure com fa segles: conreant, agafant aigua del riu, fabricant-nos la roba, tenir molt poc per tenir-nos a prop.

- Kavya, on ets? Avui t'he portat un clavell groc, per conjuntar-t'ho amb el mocador. La vaig posant al gerro - Et dic, com cada matí, mentre prepares el te per esmorzar.- Avui hi ha un munt d'ànecs i el cel està maquíssim.

- Teagan, amor, bon dia! Cada dia portes flors més maques, quasi tan maques com tu - Em dius tu, picant l'ullet. Quan ens mirem als ulls riem dolçament, en sintonia.- Tens raó, -dus, dirigint la mirada a l'exterior- fa un dia esplèndid. Avui podem banyar-nos al llac, podem anar una mica més lluny, a l'altra banda, i fer un pícnic. -M'encantaria que la vida sempre fos tan senzilla com tu la fas veure, m'encantaria que cada dia fes sol, m'encantaria poder explorar el món amb tu. - He fet galetes, les teves preferides.

Em pregunto si tu també vols quedar-te així per sempre. Em pregunto si quan la mort arribi, si quan ens haguem de separar, si quan tot acabi podré ser feliç. Em pregunto què passarà quan l'èxtasi acabi, quan la felicitat deixi de ser una cosa diària. Em pregunto quina emoció m'abraçarà. Em pregunto què sentiré, em pregunto si seré capaç de sentir.

No vull fer-te sofrir, Kavya, no vull oblidar-me de tu. No vull veure't patir, no vull veure com els teus ulls s'omplen de llàgrimes quan em miris i te n'adonis que tot està perdut, que no recordo a la meva estimada. No vull que malgastis el teu temps cuidant-me, no vull que deixis de fer excursions, de fer pícnic ni d'anar al llac per mi. Vull que puguis gaudir de la teva vida. Perquè tu puguis viure una vida plena, jo haig de deixar de viure la meva. Marxo del món dels mortals, emportant-me aquesta malaltia, emportant-me el teu càstig. Sé que faig el correcte, però em resulta difícil dur-ho a terme, em resulta difícil deixar-te.

Promet que viuràs per mi, per tu, per nosaltres. Promet que quan miris al cel ho faràs somrient. Promet que m'explicaràs històries. Promet que et regalaràs una flor cada dia. Promet que no ploraràs per la meva mort, no més del necessari. Promet que faràs allò que t'agrada, que et fa feliç, allò que ens fa sentir bé.

Esther Ardanaz
3r ESO A